

advokaten og Domstolsstyrelsen. Justitsministeriet vil vende tilbage til sagen, når disse udtalelser foreligger.

Spm. nr. S 437

Til justitsministeren (10/11 2000) af:

Helge Bo Jensen (EL):

»Kan ministeren bekræfte oplysningerne fra advokat Elisabeth Rasmussen, som refereret af Ritzaau den 6. november 2000, om at sagsbehandlingstiden i retssystemet for voldtægtssager er øget?«

Svar (22/11 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen anmodet Rigsadvokaten og Domstolsstyrelsen om en udtalelse. Justitsministeriet vil vende tilbage til sagen, når udtalelserne foreligger.

Spm. nr. S 438

Til justitsministeren (10/11 2000) af:

Helge Bo Jensen (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at voldssager er blevet opprioriteret i retssystemet, hvordan er opprioriteringen blevet gennemført, og hvad er baggrunden for, at voldtægtsforbrydelser ikke er omfattet af denne opprioritering?«

Svar (22/11 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

I regeringens voldspakker fra 1994 og 1997 er opstillet en række retningslinier for politiets, domstolenes og kriminalforsorgens sagsbehandlingstid i voldssager.

Retningslinierne indebærer for *politiet*, at det samlede tidsforbrug, fra voldsanmeldelsen modtages (gerningsmanden identificeret), til sagen indbringes for retten, ikke bør overstige 30 dage.

Målsætningen for behandlingstiderne ved *domstolene* er angivet til 37 dage. Heraf udgør be-

rammelsestiden, dvs. tiden fra sagens modtages i retten, til domsforhandlingen kan indledes, 30 dage, mens der er afsat 7 dage til domsforhandling og domsafsigelse.

For *strafafsoningen* af voldsdomme er målsætningen fastsat således, at afsoningen for dømte, som ikke er varetægtsfængslede, skal iværksættes senest 30 dage efter, at der foreligger fuldbyrdesordre. Det er samtidig forudsat, at politiet giver fuldbyrdesordre umiddelbart efter, at der er afgivet ankeafkald, efter ankefristens udløb eller efter, at anke dom er afsagt.

Som det fremgår af besvarelsen af dags dato af spørgsmål nr. S 436 fra samme spørger, afgiver Justitsministeriet hvert år en redegørelse til Folketinget om status for de opstillede målsætninger for en hurtig behandling af voldssager, og Justitsministeriet vil inden udgangen af dette år på ny afgive en redegørelse til Folketinget herom.

De beskrevne målsætninger vedrørende sagsbehandlingstiden udspringer som nævnt af regeringens to voldspakker fra 1994 og 1997, og indgår således som et vigtigt led i den samlede indsats imod *voldskriminalitet*. Af samme grund omfatter de opstillede målsætninger for sagsbehandlingstiden ikke voldtægtssager.

En særskilt prioritering af indsatsen på voldsområdet er imidlertid ikke ensbetydende med – og tilsigter heller ikke – at andre områder, herunder voldtægtssager, ikke skal fremmes med den fornødne hurtighed.

Ud over den grundlæggende betingelse i retsplejelovens § 96, stk. 2, hvorefter de offentlige anklagere skal fremme enhver sag med den hurtighed, som sagens beskaffenhed tillader, er der i de senere år således indført en række mål for en hurtig behandling af straffesager.

Det kan i den forbindelse nævnes, at Justitsministeriet i en cirkulæreskrivelse af 22. december 1997 til politiet og anklagemyndigheden har opstillet en række generelle målsætninger for hurtig sagsbehandling, ligesom Rigsadvokaten i meddelelse nr. 3/1999 har fastsat en række supplerende retningslinier, der skal sikre en hurtig sagsbehandling. Det gælder bl.a. specifikke målsætninger i særlige sagstyper, f.eks. vedrørende unge, samt retningslinier for udøvelse af kontrol- og tilsynsvirksomhed, herunder statsadvokaternes tilsyn med politikredsene.

Desuden har Rigsadvokaten i meddelelse nr. 3/97 fastsat nærmere regler om politidirektørens/politimestrenes pligt til at foretage indberetning til statsadvokaten om alle sager, hvor en